

BIBLICKÉ ÚLOHY

Kristus v Starom Zákone

Napísal

T. J. Zigmund

1 9 5 1

Cirkev adventistov s. d., literárne oddelenie v Ban. Bystrici.

POŘADÍ A SEZNAM BIBLICKÝCH ÚKOLŮ.

	Strana
Úvodem	5
Svatyně na poušti.	
1. Od roboty faraonů ke službě Boží	7
2. Budova svatyně na poušti	13
3. Nádvoří stánku na poušti	18
4. Oltář zápalů	24
5. Měděné umyvadlo	27
6. Stůl a chleby předložení	31
7. Sedmiramenný svícen	35
8. Oltář na kadění	38
9. Svatyně svatých	42
10. Zákon Boží a jeho vztah k svatyni	47
11. Dřevo pouště	50
12. Táborový pořádek	53
13. Svatyně obrazem církve Páně	58
Kněží, služba a levítové.	
14. Kněží a levítové	60
15. Kněžská roucha ve Starém Zákoně	65
16. Náramenník a náprsník	69
17. Bezvadnost obětujících kněží i obětí	72
18. Ježíš náš Velekněz	75
19. Svátek Velikonoce	77
20. Veliký den smíření v pozemské svatyni	80
21. Čas očistování nebeské svatyně	87
22. Očistování malomocenství	90
23. Oběť za hřích	93
24. Oběť za vinu	96
25. Oběť za očistění	97
26. Oběť zápalná	100

Předobrazy.

27. Adam	104
28. Abel	106
29. Izák	110
30. Josef egyptský	113
31. Mojžíš	118
32. Milostivé léto	122
33. Útočištná města	124
34. Význam jmen šesti útočištných měst	127
35. Manna	130
36. Měděný had na poušti	133
37. Jákob předobrazem přirozeného člověka	137
38. Ezau jako výstražný předobraz zbloudilého	141
39. Samson předobrazem Starozákonního i novozákonního Izraele	144

Veliký Bůh.

40. Bůh vládcem	146
41. Bůh vysvoboditelem	148
42. Bůh největším služebníkem	150
43. Bůh naším potešením	152
44. Bůh naším hradem vysokým	154
45. Bůh naším Pastýřem	157
46. Bůh největším Lékařem	160
47. Bůh naším Otcem	163
48. Bůh naším pomocníkem	166
49. Bůh dobrotivý	167
50. Bůh neměnitelný	170
51. Bůh nepohnutelný v zaslíbeních	172
52. Bůh soudce spravedlivý	175
Chronologická část	178

Ú V O D E M :

Kdykoliv obdivuji předivný vznik, vývoj a dalekosáhlý rozmach adventního díla, nemohu jinak než myslet i na naše první průkopníky díla a na jejich vzácné odhalení proroctví Písma sv. Z velkého množství rozličných biblických pravd, které byly v minulosti do prachu země poníženy (Dan. 8, 12), vynikla hned na začátku hnutí, zvláště jedna biblická pravda, t. j. učení o starozákonní svatyni. Jen věčnost nám prozradí jakou životodárnou mízou byla tato vzácná Pravda lidu naší doby. Ona byla v minulosti předmětem vážného a pilného zpytování tisíců a na začátku 19. století slavně vyústila u kolébky světoširoho hnutí. Obsahuje přesné určení všech druhů služby našeho Spasitele po jeho nanebevstoupení, ukazuje na mohutnost trojandělského poselství a jeho blízký a slavný příchod.

Polovina těchto BŮ vylučuje tento veletok biblických pravd z rozličných hledisek adventního hnutí a jeho věrouky a jsem přesvědčený, že upřímný zpytatel najde v nich mnoho potěšení a znatelně prohloubí svoje biblické znalosti. Druhá polovina BŮ pojednává o biblických předobzrech, a to v tom kladném i záporném slova smyslu, jako i o velkém Pomocníku lidu Božího, který »nikdy nespí ani nedřímá« a který vždy pomůže.

Doplňují toto malé dílo patřičnými ilustracemi, které osvětlí jednotlivé děje Písma sv. a pomohou k snadnějšímu porozumění navrhnutých úvah. Věřím, že i poslední část chronologická poslouží pilnému zpytatelí Písma k požeňání a že toto malé dílo se stane v ruce milých bratří a sester dobrou každodenní příručkou.

Jsem přesvědčený, že každé lidské dílo nese na sobě pečet nedokonalosti a proto prosím Vás láskavě, abyste z tohoto hlediska posuzovali i o tomto mém skromném příspěvku. Vám drazí v Kristu přeji při studování těchto BŮ hojnost milosti Pána a bohatého Božího požehnání.

T. J. Z i g m u n d.

SVATYNĚ NA POUŠTI.

Čtení Bible: 1. Moj. 1. — 19.

1. úkol — 6. ledna 1951.

OD ROBOTY FARAONŮ KE SLUŽBĚ BOŽÍ.

Ú v o d : » . . . Průběhem doby zemřel veliký muž, jemuž Egypt za tolik vděčil, a vymřelo i pokolení, které požívalo požehnání jeho práce.« Á povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Josefa. »Ne, že by mu nebyly známy Josefovy zásluhy o národ, ale nechtěl je uznati, a přál si, aby se na ně co nejdříve zapomnělo.« Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů izraelských jest mnohý a silnější nad nás . . .« (2. Mojž. 1, 8—10.) Král a jeho radcové doufali, že budou-li izraelské utlačovat, zmenší se jejich počet a bude zlomen jejich nepoddajný duch. Když nedosáhli žádaných výsledků, přikročili ke krutějším opatřením . . .« (PP-238).

TĚŽKÁ ROBOTA IZRAELE.

1. Jak se vedlo Izraelským pod novým egyptským králem — a proč? Jakým způsobem chtěl tento omezit jejich populaci a s jakým úspěchem? 2. Mojž. 1, 8-22.

2. Co učinil Bůh pro záchranu svého lidu? Jak se snažil Mojžíš bránit svůj lid? Kam pak musel utéci? Skut. 7, 17-29; 2. Mojž. 2, 1-14.

3. Jaký rozkaz byl dán Mojžíšovi na poušti po 40 letech? Jak se vymlouval a k čemu se potom zavázal? 2. Mojž. 3, 7-11; 4, 1. 10; Skut. 7, 34-36.

FARAONŮV POSTOJ K MOJŽÍŠOVI A LIDU.

4. Jak po první odpověděl faraon na Mojžíšovu žádost? Kam se Mojžíš obrátil o radu? S jakým úspěchem? 2. Mojž. 5, 1. 2; 22. 23; 6, 1. 9. 10. 17-25:

5. Jak odpověděl faraon po druhé? Jak po třetí? 2. Mojž. 8, 28; 10. 8-11; 24-26.

Jednání faraonovo bylo lstivé. Nejprve im dovolil obětovati v zemi egyptské; pak jim již dovolil odejít na 3 dny do pouště; pak byl ochoten propustiti muže, ale ženy a děti si chtěl ponechat jako zástavu, že sa tito vrátí. Konečně svolil k odchodu všem jen jim nechtěl dát sebou jejich majetek. Mojžíš však odpověděl: »Protož také dobytek náš půjde s námi a nezůstane ani kopyta.« (2. Mojž. 10, 26).

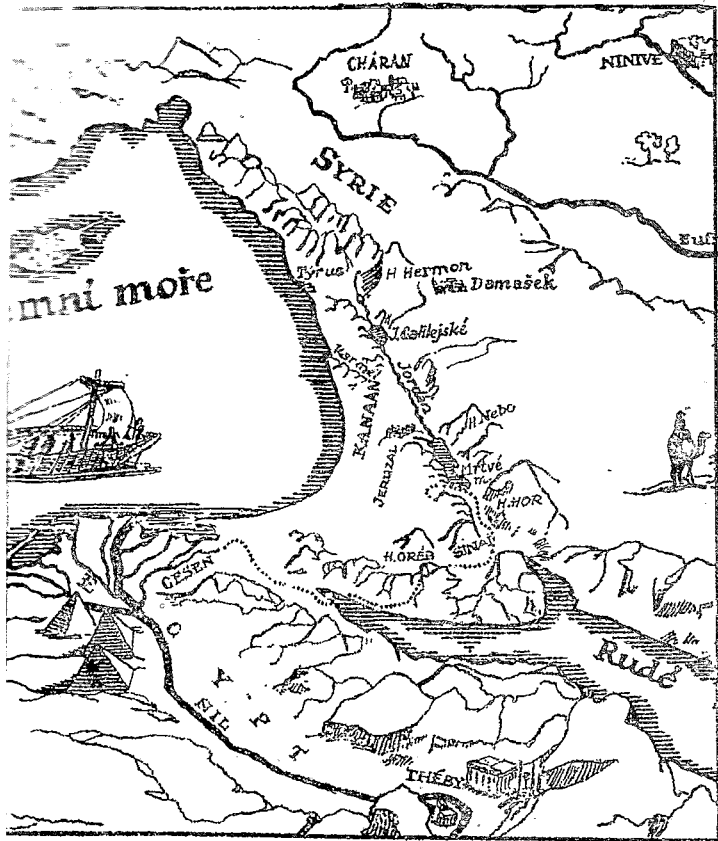
»Egyptané pozorovali Mojžíše s posvátnou bázni. Král se neodvážil mu ukřivditi, neboť lid se domníval, že on sám má moc odstrániti rány. Přáli si, aby nechal Izraele odejiti. Král i kněží to byli, kteří se stavěli proti posledním Mojžíšovým požadavkům.« (PP-268).

6. Jaký poslední pokus učinil faraon a jak ztroskotal? 2. Mojž. 14, 5-10. 13-16. 21-31.

DŮSLEDKY PRO NÁS.

7. Koho zobrazuje faraon a koho Mojžíš? V čem se ztožňuje starý a nový faraon?

Odpověď: Egypt je obrazem tohoto světa — egyptská tma se kryje s dnešní duchovní tmou ve světě, v níž satan drží své zajatce. Mojžíšové jsou ti, kteří vyvádějí zotro-

čený lid s duchovního Egypta. Satanovy námitky proti duším jsou totožné s námitkami starého otrokáře — faraona:

a) »Neznám Boha a Izraele nepropustím.«

b) »Oběťujte Bohu v této krajině.« — »Zůstaňte ve své církvi, nemusíte nikam přestupovat; i ve své staré církvi můžete světit sobotu, dodržovat čistotu v pokrmech atd.

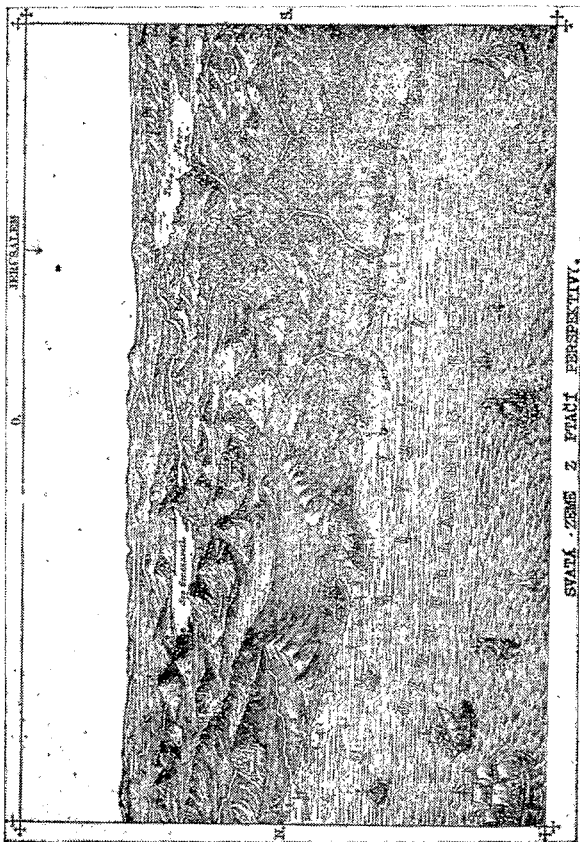
c) »Jděte jen tři dny cesty — »Proč právě tak daleko, až k adventistům? Proč né k evangelikům atd.

d) »Nechť jdou jen mužové, ženy a děti ať zůstanou zde « Opatřuje si záruku, aby se mužové vrátili zpět k ženám a dětem; rozdvouje rodiny, aby způsobil nepřijemnosti, jindy působí opáčně.«

e) »Dobytek váš a stádo ať zde zůstane.« — Majetek, z něhož máte dáti desátek Pánu, nechť zůstane v Egyptě, aby byl Pán oloupen o svůj díl. Podobnou zkušenost zažije každý, kdo chce duše ze světa přivádět k Bohu.

»Boží vojsko jest složeno jen z osvobozených; jen vykoupení mohou sloužiti. »Abychom beze strachu z ruky nepřátel svých jsouce vysvobození, sloužili Jemu.« Luk. 1, 74. Nejprve vykoupení a potom služba. Když satan vidí, že nás již ve své říši nemůže udržeti, snaží se nás přesvědčiti, abychom nešli příliš daleko. Svět a církev nesmí býti příliš vzdálení svcdů. Ďábel věděl právě tak dobře jako i farao, že lidé bydlící na hranicích jsou kdykoliv dosažitelní, a křesťané, kteří nechtějí daleko od Egypta, stávají se kořistí nepřítelů.« (Dolman.)

»Oblak, který byl egyptským černou zdí, byl Hebrejům velkým přílivem světla, jež osvětlovalo celé ležení a vrhalo svůj lesk na cestu, která byla před nimi. Tak řízením Prozřetelnosti tam, kde nevěřící tonou v temnotě a zoufalství, důvěřující duše jsou plné světla a míru. Cesta, kterou vede Bůh, ať již poušť nebo moře, jest stezkou bezpečnou« (PP-286).

8. Sloužili jsme my také dříve faraonu? Komu máme z lásky dnes sloužiti? 1. Kor. 12, 2; 1. Tes. 1, 9; Řím. 12, 1. 2.

9. Které napomenutí nás varuje od prodlévání v Egyptě (Babyloně) a proč jest tato vyzva tak naléhavá? Zj. 18, 4-5.

10. Jakou píseň zpíval Mojžíš na druhém břehu Rudého moře a jakou máme přednost zpívat i my? 2. Mojž. 15, 1-19.

EGYPTE, DOBROU NOC.

Egypte, dobrou noc, zajetí skončilo.
Léto milostivé, svoboda a sláva,
tam nás očekáva —
za Červeným mořem, za pouští dalekou.
Egypte, dobrou noc!

Egypte, dobrou noc, my již odcházíme
k nebeským končinám, k jordánským dolinám.
V chlad jerišských palem, kde růže sáronské,
tak sladce vonějí. Egypte, dobrou noc!

Egypte, dobrou noc! — Jerusalém čeká.
Brány otevřené, hradby ověncené,
zavlály prapory — zpěvy zazněly,
vítají nás doma. Egypte, dobrou noc!

Čtení Bible: 1. Moj. 20 — 39.

2. úkol — 13. ledna 1951.

BUDOVA SVATYNĚ NA POUŠTI.

Úvod: Velice těžko můžeme vystihnout pravé příčiny rozkazu Páně o postavení svatyně na poušti. Jedno je, však jasné, Pán chtěl úzeji seznámiti tímto způsobem svůj neposlušný lid Izraelský s velikým dílem vykoupení, smíření a

spasení. V nebesích u nohou Spasitelových budou nám jednou objasněny další záměry Boží, se zřízením tohoto stánku. A přec žasneme zkoumáme-li těchto několik málo věcí, kterým jest nám dopřáno s pomocí Boží rozumět, a voláme s Pavlem: »Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nevyspytatelní soudové Jeho a nevystižitelné cesty Jeho!« (Řím. 11, 33).

ROZKAZ KE STAVBĚ.

1. Jaký rozkaz dal Pán Mojžíšovi na poušti? 2. Mojž. 25, 1-8.

Předivný Bůh! Právě v čase, kdy Izrael nejtížeji hřešil — když si pod Sinai zhotovil zlaté tele a jemu se klaněl — projevil Bůh mimořádný zájem o svůj lid a touhu bydleti uprostřed něj: »Abych bydlil uprostřed nich.«

2. Proč si přál Bůh býti v ještě těsnějším spojení s Izraelem? 5. Mojž. 7, 8.

»Bůh vyzývá svoji církev, aby mu vystavila svatyni. Mezi tím vyjadřuje své přání, bydleti uprostřed nich. Toto přání, měl Bůh již od počátku a proto je různým způsobem i projevoval. Když stvořil člověka a navštívil jej, oznámil mu své přání, že chce s ním bydleti. Když se člověk zpronevěřil Bohu, byl Bůh zarmoucen; přesto to však nechal zhotoviti koráb, aby úpímní byli zachráněni.

Ve 2. Mojž. 25, 8 projevuje totéž přání Boží. Podobně i Mat. 2, 3; Jan 1, 14. Ještě mocněji toto přání vyznívá z modlitby Pána Ježíše k Otci u Jan 17, 24 jakož i v zaslíbeních (Jan 14, 3; 1. Tes. 4, 16. 17). Upokojí se teprve tehdy, až s nebe sestoupí nový Jerusálém a Otec a Syn budou na věky bydleti se svým lidem. Zj. 21, 2, 3. Slova: »Přebývati budu v nich a procházeti se . . .« (2. Kor. 6, 16), vztahují se na přítomnost Boží ve svatyni . . .«

PŮVOD A DRUH STAVIVA.

3. Jakého dřeva bylo použito ke stavbě stánku? 2. Mojž. 25, 5.

Dříví setím bylo určitým druhem akátu, který rostl na poušti Sinaiského poloostrova. Někteří se domnívají, že to byl cedr, to však není pravděpodobné.

4. Co symbolisuje akát poušte?

Odpověď: Představuje nás, kteří jsme byli po jednom vyvolení ze světa. 5. Mojž. 7, 6; Iz. 51, 1. Historie akátu poušte jest naší historií. I nás Pán z mnohých přednějších vyvolal a opracovával ve své dílně. Častokráté to bolí, zejména hoblují-li nás lidé, naši spolubližní. Ozeáš 6, 5. Ještě dlouho pobudeme v Boží dílně než budeme hotovi pro nebeský chrám a ponese me zcela obraz Otce. Mal. 3, 3.

PŘIKRYTÍ STÁNKU.

5. Z čeho byla udělaná střecha stánku? 2. Mojž. 26, 14.

Přikrytí bylo čtvero; svrchu bylo z kůže jezevčích, pod ním z kůže skopových na červeno zbarvených, třetí byla bílá houně ze srstí kozí a poslední, nejspodnější bylo z bílého soukaného hedvábí, z hyacintu, šarlatu a z červce dvakrát zbarveného na plátně. 2. Mojž. 26, 11. 1. 3. 4. 5; 35, 25; 26; 36, 8:

»Bílé soukané hedvábí, které tvořilo střechu svatyně, bylo nádherným obrazem na onom roucho, v kterém je řečeno v Písmě, že tvoří spravedlnost svatých. Zj. 19, 8. Toto bylo získáno vírou v Krista, obraz to obětí skopců, kteří byli jako obět za hřích zabiti a na něž připomínala ustavičně střecha z jejich srstí.«

6. Koho symbolisovala tato přikrytí?

»Přikrytí houně ze srstí kozí představovalo očistění, které

»Udělají také truhlu ze dříví setím...« 2. Mojž. 25, 10.

se stalo v krvi zabitého kozla, jímž byla očištěna svatyně i lid. Zabitý kozel byl předobrazem Pána Ježíše, pravé oběti za hřích, Jehož krev nás očistuje od všelikého hříchu.

Další příkrytí tvořily červené skopové kůže. O našich hříších jest řečeno, že jsou jako červec dvakrát zbarvený. Iz. 1, 18. Odplata za hřích jest smrt. Záchrana vyžaduje prolítí krve. Žid. 9, 22. Krev je život. Červené kůže skopové byly výrazným symbolem hříšníka, jehož hříchy si vyžádaly prolítí krve.« (EGW).

PROJEKT A CÍL STAVBY.

7. Jaký cíl sledoval Bůh se stánkem na poušti? 2. Kor. 6, 16; Iz. 57, 15; Žalm 132, 13. 14; Žid. 9. 8. 11. 23.

Bůh se nespokojuje s nebem a zemí jako stánkem svého přebývání, protože všechno to stvořily Jeho vlastní ruce. Žáda na nás, abychom mu postavili dům a místo odpočínutí Práví, že to očekáva od zdrženlivých a ponížených srdcí.« (EGW).

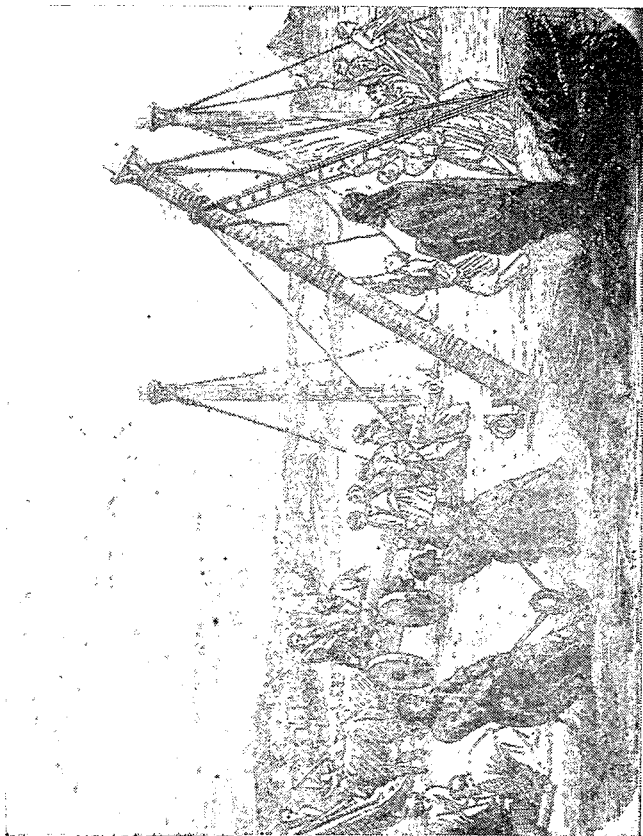
8. Podle jakého plánu měl Mojžíš stavět? 2. Mojž. 25, 9; Žid. 8, 5.

9. Co jes naší povinností a předností? Žid. 3, 1-6; 2. Kor. 3, 18.

»Mojžíš byl napomenut, aby se držel podle plánu, který dovedl dílo až ke konci (2. Mojž. 39, 43). Tak i my musíme mu být ukázán. (2. Mojž. 25, 40). Tohoto napomenutí dbal a podle nám zjeveného obrazu budovat, tento pilně studovat a na Ježíše ustavičně hledět. Tak budeme proměněni v Jeho obraz.« (EGW).

10. Z čeho bude vybudován duchovní chrám, kterého pozemský byl pouze obrazem? 1. Petr. 2, 5. 9.

11. Na kolik částí byl vlastní stánek rozdělen?

Stavba předsíně svatyně. 2. Mojž. 40, 18.

Jaké byly rozměry jednotlivých oddělení svatyně a svatyně svatých? Žid. 9, 1-3; 2. Mojž. 26, 31-33.

»Srovnáme-li 2. Mojžíšovu 25, 15-25 s prvou Král. 6, 2, 16—20 zjistíme, že vlastní stánek byl 10 loktů široký a 30 loktů dlouhý (asi 22 x 7 m). Vlastní chrám byl již dvakrát tak veliký, než byl stánek na poušti. (60 x 20 loktů). Podle 1. Král. 6, 16. 20 byla svatyně svatých čtyřhranná o straně 20 loktů. Jelikož obě budovy byly stavěny podle jednoho vzoru, lze usuzovati z toho, že svatyně svatých na poušti zaujímal jen polovinu z prvního oddělení.

Závěr: Sídlo krále je vždy palácem, i kdyby to byl jen nízký stan na poušti. Jsi slabý a nemocný? Nevadí. Jsi-li upřímný, platí i pro tebe slib: »A učiníme si u něho příbytek.« Jan 14, 23. Miluješ svého Ježíše? Jest středem tvého žití? Pravá láska se ztrácí v milovaném. Ztrácíš se i ty ve Spasiteli?

Čtení Bible: 1. Moj. 40 — 2. Moj. 11.

3. úkol — 20. ledna 1951.

NÁDVOŘÍ STÁNKU NA POUŠTI.

Úvod: Předsíň, čili nádvoří stánku jest obrazem naší země a současně i symbolem našeho pozemského těla. První stánek svatyně jest obrazem naší duše, která jest osvětlována světlem sedmiramenného svícnu pod oslňujícím vlivem Ducha svatého. Svatyně svatých jest obrazem našeho ducha, v němž se chce Bůh usídliti a přebývatí. Zde bydlí náš Mistr, zde je — v srdci — i Zákon Boží. Žid. 8, 10-13.

SLOUPY OHRADY NÁDVOŘÍ.

1. Čím byl obehán stánek na poušti? 2. Mojž. 27, 9-18.

Předsíň neboli nádvoří, která obklopovala vlastní stánek, byla velikostí asi 37,5 x 75 m, či-li 100 x 50 loktů. Strana jižní a severní byla dlouhá po 100 loktech, strana východní a západní po 50 loktech. Ohrada nádvoří byla opřena o 60 sloupů, po 20 na straně severní a jižní a po 10 na straně východní a západní.

2. Co zobrazovaly tyto sloupy? 1. Tim. 3, 15.

»Bůh má zvláštní lid, má svou Církev na zemi, které se zde nevyrovná žádná jiná, protože převyšuje všechny ostatní církve snadností a jednoduchostí ve vyučování pravdy a obhajobou Zákona Božího.« (EGW).

3. Kteří apoštolové Páně byli podle apoštola Pavla sloupy Církve? Gal. 2, 9.

4. Čím se můžeme státi my podle slibu Páně? Zjev. 3, 12.

Abychom se mohli státi sloupy v chrámu Boha živého, musíme se nechat nejprve opracovat Bohem. Kámen, který se nedá opracovat, nehodí se k stavbě a proto jako takový bude u stavby rozdrčen.

MATERIÁL SLOUPŮ.

5. Z jakého druhu materiálu byly zhotoveny sloupy nádvoří?

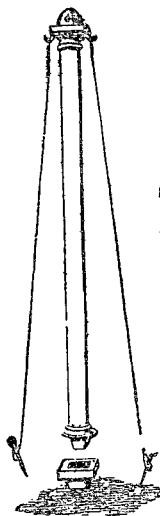
Zatím co o jiných předmětech nádvoří i svatyně je podrobně mluveno o materiálu, z něhož byly zhotoveny, Písmo sv. nic neříká o jakosti a druhu materiálu sloupů v předsíni. Nezáleží z jakého materiálu tyto sloupy byly; Bůh může i ze špatného materiálu stvořit dobré — i z největšího hříšníka své milované dítě. 1. Tim. 1, 15. Jak často byl obviňován Ježíš, že se spolčuje s hříšníky. Viz. Mar. 2, 15; Luk. 15, 2; Mat. 11, 19

6. Na jakých podstavcích stáli tito sloupové? 2 Mojž. 27, 10-17.

Síla těchto sloupů spočívala v jejich měděných podstavcích a ve stříbrných hlavicích. Měď je obrazem síly a stříbro slávy Boží.

Naše síla spočívá v Kristu-Vítězi nad satanem a smrtí. Krédo apoštola Pavla: »Všechno mohu v Kristu, kterýž mně posiluje,« má být i našim krédem. Jak často již jsme se v životě přesvědčili o pravdivosti slov Páně — »Nebo beze mne nic nemůžete učiniti.« Jan 5, 15. »Naše dostatečnost z Boha jest.« 2. Kor. 3, 5.

Sloup s podstavkem a kolíky. Sloupy, jež do čtyř úhlů obkličovaly síň, zasazeny byly do pod-

stavků měděných a byly upevněny kolíky, jež p... vazy s hlavicemi sloupů spojeny byly.

POSLÁNÍ SLOUPŮ.

7. Jaké poslání měly sloupy v nádvoří? 2. Mojž. 38, 9-16.

Sloupy držely v předsíni těžké kobercové závěsy.

8. Jakou úlohu mají živé sloupy — dítky Boží v předsíni naší země?

O d p o v ě ě : Svět je nošen dítkami Božími.

a) Pro deset spravedlivých byl by Bůh zachoval Sodomu a Gomoru, ale nebyli nalezeni. 1. Mojž. 18, 23-32.

b) Pro jednoho Josefa egyptského byla zachráněná celá země. 1. Mojž. 41, 48. 49. 54-57.

c) Jakým požehnáním se stala izraelská služebná u Námána. 2. Král. 5, 1-14.

d) Jakým požehnáním jest Církev ostatků dnešnímu pokolení! Je nositelkou radostného i výstražného poselství a Pravdy; je listem Kristovým, živou epistolou Ježíšem doporučenou. 2. Kor. 3, 2. 3.

Uvažuj: Iz. 6, 13; Ezech. 22.30.

BRÁNA DO NÁDVOŘÍ A JEJÍ ZÁVĚS.

9. Jak široká byla brána do předsíně svatyně? 2. Mojž. 27, 16; 4. Mojž. 3, 26.

20 loktů — t. j. asi 15 m široká brána do předsíně ukazuje na veliké srdce Ježíšovo, v němž naleznou tichou zátku záchrany všichni ti, kteří po ní touží. Sotva která církev má ve svém chrámě tak široké dveře jako měla tato předsíň svatyně.

10. Kolik opon měla celkem svatyně?

a) Opona ve dveřích síně; správně zvaná »zastření« nebo-li »záclona«. 2. Mojž. 27, 16; 4. Mojž. 3, 26.

Celkový pohled na svatyni na poušti při bohoslužbě.

b) **Opona před svatyní** (na dveřích svatyně). 2. Mojž. 26, 36, 37; 39, 40; 40, 5; 3. Mojž. 21, 23; 4. Mojž. 18, 7.

c) **Opona před svatyní svatých**. 2. Mojž. 26, 31-33; 27, 21; 30, 6; 36, 12; 4. Mojž. 4, 5.

Řecké slovo »Katapetasma« (opona) vztahuje se v epištole k Židům na všechny tři opony. Žid. 6, 19; 9, 3 atd. Rozdíl mezi jednotlivými oponami vystihují různá pojmenování v Mojžíšových knihách jako: **zastření, záclona, opona**, atd.

Při krátkém vylíčení stánku s jeho službou k Žid. 9, 1-7 Pavel nevzpomíná na oponu, či-li zastínění brány předsíně, ale vzpomíná pouze na druhou oponu svatyně.

11. Z jakých barev byl závěs brány a proč? 2. Mojž. 26, 31, 36; 27, 16.

Barvy: Modrá, šarlatová, purpurová a bílá. Modrá barva je barvou nebes. Život Ježíšův byl nebeským životem. Purpurová barva jest symbolem královské hodnosti a důstojnosti. Jan 18, 37. Šarlatová barva je symbolem Mesiáše-Trpitele. Zj. 19, 13; Iz. 63, 2, 3. Kment bílý — přesukovaný je symbolem kněžské čistoty a krásy. 2. Par. 5, 12; Ezech. 16, 10, Zj. 18, 16; 19, 18.

Tak pravil o Pánu Ježíši i Šalamoun: »Milý můj jest bílý a červený...« Pís. 5, 10. Bílý neboť jest čistý a červený, protože trpěl a krvácel.

12. Proč byly jenom jedny dveře v předsíni svatyně? Sk. 4, 11, 12; 1. Tim. 2, 5; Jan 10, 7, 9.

K bráně předsíně vedly mnohé a různé cesty a pěšiny. Do nádvoří svatyně však vedly pouze jedny dveře. Byly sice velice široké (asi 15 m) byly však pouze jedny.

13. Proč jenom jedna cesta z předsíně do stánku? Jan 14, 6; Iz. 35, 8.

Jest pouze jeden Ježíš — Cesta, Pravda i Život. Ježíš

jest Cestou k Církví Páně, On je její hlavou. Ef. 1, 22. 23; 5, 23.

Předsín ukazuje cestu po níž může a má přijít marnotratný syn znovu do rodinného domu rodičů. Předsín jest školou prvé třídy, ve které se učíme slabikovat slovo »smíření«. Nikdo nemůže k Bohu jinudy, jen předsíni svatyně. Pán Ježíš jest cestou k Otcovskému srdci. Proto, když Adam zhřešil, byla tato cesta střežena cherubíny s ohnivými meči. Tento meč Boží spravedlnosti přikryl Pán Ježíš vlastním srdcem. Proto jen jím vede dnes jediná cesta k srdci Otcovskému.

Čtení Bible: 2. Moj. 12 — 29.

4. úkol — 27. ledna 1951.

OLTÁŘ ZÁPALŮ.

Oltář.

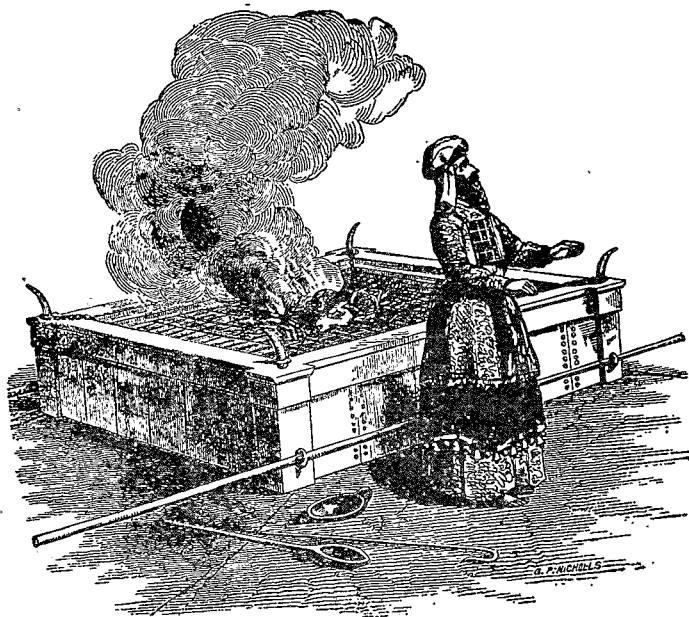
Úvod: Oltář zápalů byl postaven v předsíni stánku poblíž hlavního vchodu. V jeho těsné blízkosti mohl síce být každý Izraelita, ale obětní služba kolem oltáře a na něm byla vyhrazená pouze kněžím, služebníkům oltáře. 2. Mojž. 40, 6.

1. Jaký tvar a velikost měl oltář zápalů a kde stál? 2. Mojž. 27, 1.

Oltář byl čtverhranný, pět loktů dlouhý a pět loktu široký (asi 3x3 m) a tři lokty vysoký (asi 2 m).

2. Z jakého materiálu byl oltář zhotoven? 2. Mojž. 27, 1. 2.

Ze dřeva a mědi pokryt. Na tomto oltáři měl ustavičně hořet oheň a přec byl zhotoven ze dřeva. Proč ne z kamene, nebo z kovu?

Obětující kněz u oltáře zápalů.

Bůh si přál, aby v oltáři bylo viděti Krista — Vykupitele. Dříví setím je obrazem Jeho lidské přirozenosti, měď znázorňuje Jeho božskou přirozenost. Jako Syn člověka mohl položit svůj život za člověka, a jako Syn Boží (Bůh) mohl člověka vykoupit z hříchů.

3. Proč musel být oltář ze dřeva? 1. Mojž. 3, 1-14; Gal. 3, 13; 1. Petr. 2, 24.

Hřích byl zrozen v těle, proto i v těle musel být odsou-

zen; v ráji na dřevě byl spáchán hřích, proto lidstvo muselo být znovu na dřevě s Bohem smířeno. Ef. 2, 16; Kol. 1, 20.

4. Proč muselo být dřevo oltáře pokryto mědí? 2. Mojš. 27, 2.

Holé dřevo by nevydrželo veliký žár ohně a brzy by shořelo. Kdyby byl Pán Ježíš pouze Synem člověka, nikdy bychom se nebyli dočkali vykoupění z hříchu. Pak by byla stačila smrt andělů, kteří se chtěli místo Syna Božího obětovati.

»Andělé měli takovou účast na záchraně člověka, že by se mezi nimi byli našli tací, kteří by svou slávu i život byli dali za ztraceného člověka. »To by však nestačilo«, pravil provázející mne anděl. Přestoupění bylo tak veliké, že život anděla nemohl zaplatiti tuto víru. Jen smrt a přímluva Syna Božího mohly vinu zaplatiti a vykoupiti ztraceného člověka z beznadějného hoře a bídy.« (Zkuš. 106).

5. Co vyjadřovalo spojení dřeva s mědí na oltáři zápalů? Iz. 7, 14; Mat. 1, 20.

Člověk s Bohem — Syn člověka se Synem Božím — Immanuel — »Bůh s námi«. Na tomto oltáři můžeme čísti nápis: »Jeden jest zajisté Bůh, jeden také prostředník Boží a lidský, člověk, Kristus Ježíš.« 1. Tim. 2, 5. 6. Díky Bohu, že dřevo oltáře bylo pokryto mědí. Toto předivné spojení nám ukazuje jak blízko je každému z nás Ježíš.

6. Jaký trojobraz služby Pána Ježíše představuje oltář zápalů?

Oltář — oběť — velekněz Pán Ježíš jest oltářem; — ve své lásce nesl zlořečenství hříchu na sobě. On je nevinným Beránkem, jehož krev byla prolita na smíření za mnohé. On je také i veleknězem, který obětoval svůj život. Zde je krásně zachycen Jeho život, smrt i zmrtnýchvstání. Iz. 9, 6; 1. Kor. 1, 30.

ROHY OLTÁŘE ZÁPALŮ.

7. Kolik bylo rohů na oltáři a jak byly umístěny? 2. Mojž. 27, 2; 38, 2.

8. Co symbolisuje roh?

Sílu, ochranu a slávu. Viz. Jer. 48, 25; Pl. Jer. 2, 3; Žalm 89, 18.

Rohy oltáře jsou i znamením oběti Kristovy. Byly obráceny na všechny strany země a volaly: »Obratěž zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více...« Iz. 45, 22. 23.

9. Kdo hledal a také našel u nich záchranu? 1. Král. 1, 50-53.

Adoniáš znal moc i význam rohů oltáře a proto tam hledal i záchranu. Avšak samotné rohy oltáře by nebyly měly žádnou mimořádnou moc, kdyby nebyly skráceny krví obětí zvířat. Krev to byla, která jim propůjčovala tuto moc. Naplňovalo se zde zaslíbení: »Kdož ve skrýši Nejvyššího přebývá, ve stínu Všemohúcího odpočívati bude.« Žalm 91, 1.

10. K čemu nás vybízí Žalmista v souvislosti s rohy oltáře? Žalm 118, 27.

»... a doveďte je až k rohům oltáře...« Tam jsme byli zachráněni a tam je naše místo odpočinku, obrany i útočiště bezpečné. Mat. 11, 28-30. K těmto rohům oltáře se utíkejme v čase bezpečí i nebezpečí, a k nim přivádějme i děti své spolublíží. Od rohů oltáře zazníva dodnes hlas: »Všechno, což mi dáva Otec, ke mně přijde; a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhnu ven«. Jan 6, 37.

5. úkol — 3. února 1951.

MĚDĚNÉ UMYVADLO.

Ú v o d : Měděné umyvadlo stálo bezprostředně před vchodem do svatyně. Kdykoliv vcházel kněz nebo velekněz do svatyně musel si umýti své ruce i nohy, aby byl ve svatyni čist a nezemřel před majestátem slávy Boží. Kněz si musel uvědomit, že do domu královského nesmí vejít nic nečistého. Zj. 21, 27.

Toto umyvadlo bylo v chrámě Šalamounově nahrazeno jiným, které bylo nazýváno »mořem«. Mělo větší rozměry než to ve stánku na poušti. Viz. 2. Par. 4, 2-5.

1. Kde stálo měděné umyvadlo a proč? 2. Mojž. 30, 18-21.

Ve svatyni a svatyni svatých nebylo prachu ani žádné jiné špíny. Služebníci svatyně (nosiči a čistíči) pečovali s vekerou láskou ke svatyni, aby tato byla vždy čistá a připravená pro službu kněží. Proto měděné umyvadlo kládlo vždy kněžím otázku: »Jsi čist?«

2. Jaké napomenutí bylo dáno kněžím již ve Staré smlouvě? Iz. 52, 11.

Toto napomenutí platí i pro královské kněžství novozákonní.

3. Co se mohlo státi knězi, který si neumyl ruce a nohy, vchážeje do svatyně? 2. Mojž. 30, 21.

4. V jakem vztahu je toto napomenutí k podobenství Pána Ježíše o královské svatbě? Mat. 22, 11-14.

»Podobenství o svatebním rouše obsahuje jedno z nejdůležitějších naučení. Svatbou je představeno spojení člověčenství s božstvím; svatební roucho představuje mravní po-

vahu, kterou musí mít všichni, kteří chtějí býti nalezeni jako hosté hodni svatby. Svatebným rouchem o němž je v podobnosti řeč, míní se čistá, bezúhonná povaha, jakou budou vlastnití praví nasledovníci Kristovi. Církvi je dáno, »aby

Umývání kněze před bohoslužbami. 2. Mojž. 30, 17-21.

se oblékla v kment čistý a skvoucí«. aby byla »církví slavnou, nemající poskvrny ani vrásky...« Zj. 19, 8. »Spravedlnost Kristova nezakryje ani jeden hýčkaný hřích...« (Krist. podob. str. 208-217).

5. Oč bychom proto měli neustále usilovat? Kaz. 9, 8; Zj. 3, 18.

6. Oč se snaží ustavičně náš nepřítel? Zach. 3, 1-5; Job 1, 6-12.

7. Čím se obírají jeho pomocníci na zemi? Sk. 20, 29. 30; 2. Petr. 2, 1. 2. 17-19.

»Opravdoví pracovníci nemají kdy zdržovati se chybami jiných. Pomlouvání je dvojnásobnou kletbou, která více postihne mluvčího než poslouchajícího. Kdo rozsívá símě nesjednocenosti svárů, ve své vlastní duši sklízí smrtící ovoce. Vyhledáváním chyb při jiných rozvine se zlo v tom, který je vyhledáván. Prodlíváním při chybách jiných budeme proměněni v tentýž obraz.« (T-8-501.)

Tento necitelný duch souzení jiných je naprosto satanský. Všecko, co podporuje souzení, každá náklonnost, vyhledávání chyb nebo zdůrazňování klamu, jest nesprávné. Tím je živena nedůvěra a podezírání, které je odporné Duchu Kristovu, a tomu, kdo se tím zabývá, jsou ke škodě. Kdo se takovými věcmi zabývá, uchyluje se poněmáhle od pravého ducha křesťanského. Tito jsou kamenem úrazu.« (T-5-35; T6-42-297.)

8. Kdo čistil zrcadla na měděném umyvadle a proč? 2. Mojž. 38, 8.

»Byly to zbožné ženy, které sloužily před dveřmi svatyně a pečovaly o čistotu vody v umyvadle a o jeho zrcadlový podstavec, v němž kněží spatřovali svoje poskvnění na těle. Na těchto zbožných ženách páchali synové Eli násilí, za což byli potrestáni.«

»Je potěšitelné, že již ve Starem Zákone měly ženy přednost sloužití kolem svatyně. Tím jest úplně vyvrácen falešný názor jednotlivců, kteří tvrdí, že dílo evangelia jest svěřeno pouze mužům. Tito zapomněli, že ženy byly poslední u kříže Pána Ježíše, první u jeho hrobu a že svědectvím jediné ženy bylo celé město přivedeno k nohám Ježíšovým, a že pochvala: »Она učinila co mohла«, patřila také jistě ženě.« (D. 4.)

9. Jak my můžeme být obmyti a očištěni? Jan 13, 8-11; 15, 3; 1. Jan. 1, 9. 10; 2, 1. 2.

»Lid přicházel branou nádvoří k oltáři zápalů a kněží od oltáře procházeli k měděnému umyvadlu a pak do svatyně a svatyně svatých, kde sídlil Bůh mezi cherubíny. Tak přicházíme i my k nebeské svatyni, kde bydlí Bůh skrze Krista, který je dveřmi (Jan 10, 7. 9.), který je obětí za hřích (Žid. 9, 13. 14; 10, 10-14), který byl obětován na oltáři zápalů. Z toho je tudíž zřejmo, že skrze Krista, či-li živé Slovo jsme očišťováni od hříchu. (Jan 1. 1; 15, 3; 1. Kor. 10, 4; Ef. 5, 25, 26). Kristus byl znázorněn onou skalou, do které Mojžíš uděril a z níž vytryskla lidu životodárná voda. Když byli Aron a jeho synové vyvoleni ke kněžství, byli Mojžíšem, zástupcem Kristovým na celem těle umytí. Znovuzrození je též označeno »obmytím druhého narození.« Verše u Tit. 3, 5; Žalm 119, 9. 11. nám ukazují cestu, jak můžeme býti očištěni Jeho slovem.« (EGW).

10. Proč je duchovní obmytí rukou, nohou a srdce tak náležitě důležitým pro královské kněžství Nového Zákona?

- a) Svaté ruce k modlitbě. 1. Tim. 2, 8; Žalm 148, 1. 2; Jak 4, 8.
- b) Nohy pro evangelium. Ef. 6, 15.
- c) Čisté srdce pro Pána. Př. 23, 26; Mat. 5, 8; Žalm 24, 4; 51, 12.

Čtení Bible: 8. Moj. 8 — 25.

6. úkol — 10. února 1951.

STŮL S CHLEBY PŘEDLOŽENÍ.

Úvod: Dům bez chleba není domem pohostinným. Nedostatek chleba v domě znamená bídu. Jinak je tomu v královském domě Velikého Hospodina, kde je všeho dostatek.

Nebeský Otec nám nenabízí jen příbytek ale i domov, v němž je stůl s chlebem.

STŮL.

1. Z jakého materiálu byl stůl ve svatyni? 2. Mojž. 25, 23. 24.

Z dříví cetim a zlatem potažen. Předměty v nádvoří byly z mědi a dřeva, mědí potaženého. Tak i oltář zápalů. Mínila jsme si řekli, že dřevo setim představuje lidskou přirozenost a měď božskou přirozenost Pána Ježíše. Takový byl Ježíš v nádvoří, či-li na naší zemi. Ve svatyni se však setkáváme sice ještě s dřevem setim, ale již nikoli s mědí, nýbrž s rýzím zlatem. Zlato ve svatyni představuje nám již oslaveného Krista, Krista, který po svém nanebevstoupení vešel jako velekněz do stánku prvního, čili do svatyně. Žid. 9, 8. Zlatý stůl patřil králi a veleknězi svatyně. Nehoduje však u něj sám, ale volá k němu i svoje dívky.

2. Kde byl umístěn ve svatyni stůl s chleby? 2. Mojž. 40, 22.

3. Jak vysoký byl tento stůl? 2. Mojž. 25, 23. (2 lokty dlouhý, loket široký, a půldruhého lokta vysoký — 150 x 75 x 105 cm).

Ze všech předmětů byl stůl s chleby nejnižší, a to proto, aby každý dosáhl na chléb a nemusel v královském domě hladovět.

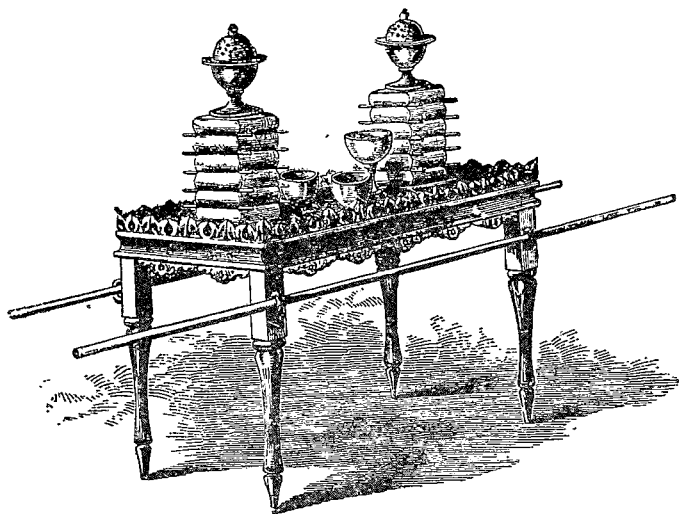
4. K čemu byl používán stůl? 2. Mojž. 40, 23; 25, 30.

CHLÉB PŘEDLOŽENÍ.

5. Jak se jmenoval tento chléb?

Chléb předložení — chléb tváře Boží. (2. Mojž. 25, 30).

b) Chléb ustavičný. 4. Mojž. 4, 7.

Stůl s chleby předložení. 2. Mojž. 25, 23. 30.

6. Z jaké mouky musel být připraven? 3. Mojž. 24, 5.

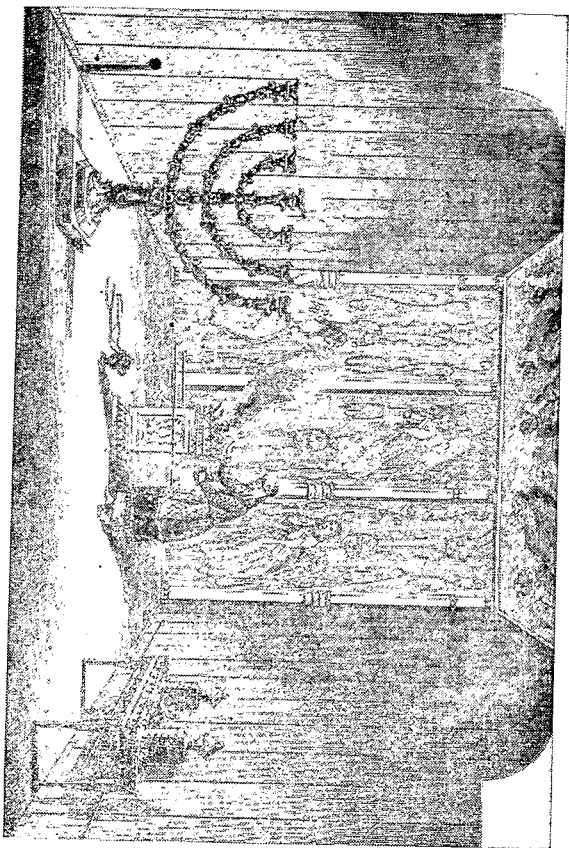
Mouka bělná — představovala čistého bílého Ježíše, Jan. 6, 35; Pís. 5, 10. Jen dokud budeme žít, potud bude naším chlebem. Jan 6, 53.

Jen tá církev může nésti poselství dneška, která holduje u tohoto královského stolu, která má dostatek chleba — která má všech dvanáct pecnů. Kdo dostal, může dát.

7. Kolik chlebů bylo na stole a jak byly uloženy? 3. Mojž. 24, 5. 6.

8. Kdo mohl jísti chléb předložení a jak často byly chleby vyměňovány? 3. Mojž. 24, 8. 9.

»Byly pojmenovány »chleby předložení, nebo-li chleby pří-

První oddělení svatyně.

čomnosti Boží« proto, neboť byly stále před tváří Páně. (2. Mojž. 25, 30). Bylo to přiznání závislosti lidské na Bohu, předobraz časného i věčného pokrmu, jakož i potvrzením, že jej lze získati jen z ruky Kristovy. Bůh sytil Izraele na poušti nebeským chlebem a přec ještě vždy byl odkázán na Jeho požehnání se svým tělesným i duchovním pokrmem. Manna i chléb předložený jsou předobrazem na Pána Ježíše, chléb živý, který je stále připraven před tváří Boží pro nás.« (PP-353).

9. Jaké je nám dáno zaslíbení o královském stolu? Žalm 23, 5; Luk. 12, 37.

10. Který z králů Izraele jednal za svým královským stolem královsky? 2. Sam. 9, 1-3. 13.

»Mífibozet vždycky za stolem královským jídal a byl kulhavý na obě své nohy«. v 13. Má i náš nebeský Král rád kulhavý? Ano. To jsou Jákobové, kteří bojovali a zvítězili a jejich jméno je nyní Izrael — vítěz. Prožili Fánuel a vzešlo jim slunce.

Pro koho se smíloval David nad Mífibozetem? — Odpověď je vo verši 1. »Pro Jonatu«. Proč máš ty bratře, sestro přednost stolit s Králem u Jeho stolu? Pro Ježíše. Váž si té výsady!

Čtení Bible: 3. Moj. 26 — 4. Moj. 16.

7. úkol — 17. února 1951.

SEDMIRAMENNÝ SVÍCEN.

Úvod: »Jako svícen ve stánku osvětloval svatyni i chrám, tak i Ježíš svítí svým Duchem a Slovem v našich srdcích. Jan. 8, 12; 1. 4. 9; Ef. 3, 17; Žalm 119, 105. Tak jsme my dítky Boží osvíceny jako chrám Boží a pro svět světlem světa jsme učiněni. 1. Kor. 3, 16. 17; 6, 19; Mat. 5, 14. Podobně i sedm zlatých svíců ve Zj. 1, 12. 13. 16, 20; 2, 1. před-

stavuje sedm církví, lid Boží, mezi nímž se Kristus prochází. V nebeské svatyni máme sedm hořících lamp před trůnem Božím (Zj. 4, 5) jako protiobraz svícnu so sedmi světly v pozemské svatyni.

MATERIÁL SVÍCNU A JEHO ULOŽENÍ.

1. Z jakého materiálu byl zhotoven svícen? 2. Mojž. 37, 17.

2. Na kolik větví (prutů-ramen se dělil? 2. Mojž. 37, 18.

3. S čím byly pruty těsně spojeny? 2. Mojž. 37, 17-18.

Sloupec nese šest prutů — sám musel být tudíž mnohem silnější než pruty. I my jsme těsně spojeni s Kristem a jím tudíž take nesení. Jan 15, 5; 1. Kor. 12, 12. V ratolestech proudí míza jen potud, pokud tyto jsou strostlé s kmenem. Tak je to i s námi v Kristu.

4. S čím byly pruty ještě spojeny? V. 18.

Pruty nebyly spojeny jen s kmenem, ale byly spojeny i jeden s druhým. To představuje naše společenství s lidem Božím. I zde platí: »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.« Mat. 19, 6.

5. Z jakého zlata byl svícen vypracován? 2. Mojž. 37, 17.

Svícen byl z tepaného — taženého zlata. I to je předobrazem na Pána Ježíše. Svícen byl kován, tepán, soužen jako náš Spasitel. Jeho dítky musí projít podobnou školou. Žid. 2, 10; Fil. 3, 10. To potvrzuje i tá skutečnost, že i ramena byla z tepaného zlata.

6. Kde byl umístěn sedmiramenný svícen? 2. Mojž. 40, 24.

CÍL SVÍCNU.

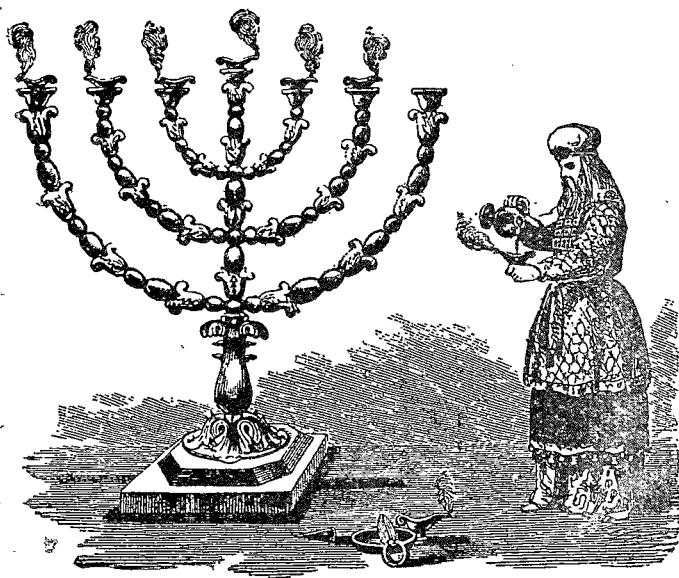
7. Jaké poslání splňoval sedmiramenný svícen ve svatyni? 2. Mojž. 25, 37.

Protože ve stánku nebyla žádná okna, nebyly nikdy všechny lampy současně zhasnuty, aby šířily ve dne i v noci své světlo. (PP-347).

8. Jaké nádobí bylo zhotoveno ve spojení se svícem? 2. Mojž. 25, 38.

9. Jaká péče byla věnována lampám? Směly někdy vyhasnouti? 2. Mojž. 27. 20. 21; 30, 7. 8; 3. Mojž. 24, 1-4.

»Nikde v Písmu sv. nečteme, že by někdo byl nechal lampy vyhasnouti. Náš Velekněz procházející se mezi zlatými

Kněz obsluhuje sedmiramenný svícen. 2. Mojž. 25, 31.

svícny musí častokráte použití nůžek, aby zastříhl ohořelý knot, který brání jasnému světlu. Kolikrát však přichází Velekněz ke svícnu s nůžkami, tolikrát s sebou nese naplněnou olejničku. Tak to dělá vždy náš Ježíš — Velekněz. Kdykoliv nám něco odmítne co milujeme, vždy dá cleje Ducha sv., a bychom lépe svítíi.« (EGW).

10. Co je napsáno o Jeho velekněžském díle za nás? Mat. 12, 20; Žalm 18, 29; 97, 11.

Závěr: Kladeš se rád na kovadlinu? Necháváš se tepat. abys byl jednou schopen stát ve svatyni nebeské? Víš že tepající tě kladivko je přidržováno milující rukou Boží, aby snad neuhodilo více, než bys vydržel? Jsi bonou ratolestí, pevně přirostlou na kmene? Svítí i tvoje světlo ve svatyni? Svítí stále a nehasne? Př. 4, 18.

Čtení Bible: 4. Moj. 17 — 34.

8. úkol — 24. února 1951.

OLTÁŘ NA KADĚNÍ.

Úvod: »Dnem i nocí rozšiřovala se svatá vůně po oddělení svatyně a daleko za ní kolem stánku.« (PP-347).

OLTÁŘ.

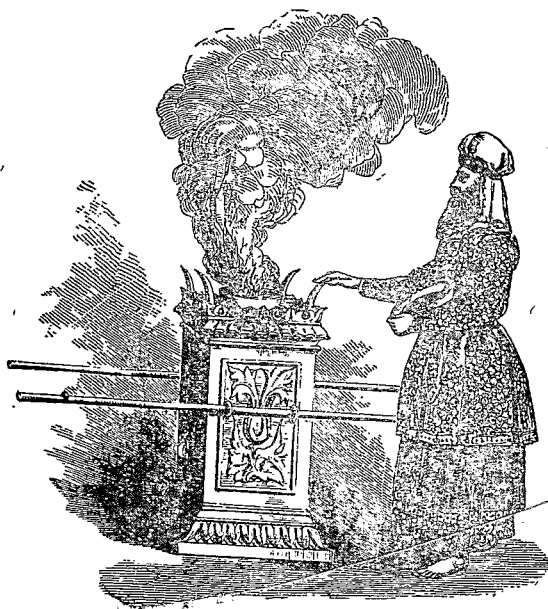
1. Z jakého materiálu byl oltář zbudován? 2. Mojž. 30, 1-5.

Ze dříví setim, zlatem čistým obložen. Na rozdíl od oltáře zápalů na nádvoří, byl oltář na kadění mnohem menší. (75 x 75 x 150 cm). Byl zhotoven sice ze dříví setim, ale byl obložen ryzím zlatem. I on má co dělat již s oslaveným Ježíšem.

2. Kde byl ve svatyni postaven? 2. Mojž. 30, 6; 40, 26.

Apoštol Pavel k Žid. 9, 4. připomíná zlatý oltář. Nevíme přesně proč mluví, že tento oltář byl i ve svatyni svatých? Není vyloučeno, že oltář na kadění zařazoval do svatyně svatých pro jeho umístění; vždyť stál bezprostředně před třetí oponou, odkudž měl dým oběti přecházeti rovnou do svatyně svatých. Je také možné, že Pavel měl na mysli nádobu, ve které bylo kadidlo.

3. K jakému účelu sloužil tento oltář? 2. Mojž. 30, 7. 8.

Oltář na kadění. 2. Mojž. 30, 1-3.

KADIDELNICE A KADIDLO.

4. S čím byla spojena oběť kadění na oltáři? Co znázorňovala? Žalm 141; Zjev. 8, 3. 4.

»Vůně kadidla, která vystupovala vzhůru s modlitbami lidu Izraelského, představovala zásluhy a prostřednický úřad Kristův a Jeho dokonalou spravedlnost. Když kladl kněz kadidlo na oltář, dostal se do bezprostřednější blízkosti Boží více, než při jakýchkoliv jiných denních bohoslužebných úkonech.« (PP-352).

Podobně i my jsme více modlitbou blíž přitahováni k Bohu, než jakýmkoliv bohoslužebným úkonem.

5. Z jakých vonných věcí se skládalo kadidlo? 2. Mojž. 30, 34-38.

»Balsám, onycha, gablan vonný a čisté kadidlo. Jen k bohoslužebným cílům mohlo býti tohoto kadidla použito. Kdo by učinil jinak, bude z lidu vyhlazen.« 2. Mojž. 30, 38.

6. Co musel učinit Aron ve dni smíření s kadidlem, aby nezemřel? 3. Mojž. 16, 12. 13.

Velekněz nesměl ve dni smíření vidět slitovnici. Proto tato musela být zahalená v dýmu kadidla, které vnesl s sebou do svatyně svatých. Na tomto oltáři ráno i večer zahajoval nejvyšší kněz veřejné bohoslužby, kadil vonným kadidlem. 2. Mojž. 30, 7. 8. V době kadění byla vykonávána i veřejná modlitba v hodinu zápalu Luk. 1, 10.

7. Jakou moc mělo kadění v čase Božího navštívení? 4. Mojž. 16, 44-50.

Kadění mělo smírující moc. ~~...přivolalo~~ i velkněze v přítomnosti Boží před smrtí. Nenahrazuje ~~moudu~~ ~~jak~~ se některé církve domnívají, ale je pouze symbolem modliteb.

Smrt Nádaba a Abiu před oltářem. 2. Mojž. 10, 2.

VŮNĚ ROZKOŠNÁ.

8. Čím se musíme státi, cheme-li býti požehnaným druhým? 2. Kor. 2, 14-16.

Zde jest vystižen veliký a zodpovědný cíl dítko Božího. Vůně života aneb ke smrti být, znamená více než jen v křesťanském životě živořit!

9. Kdo jest našim největším příkladem obětovaní se Bohu ve vůni rozkošné? Efez. 5, 2.

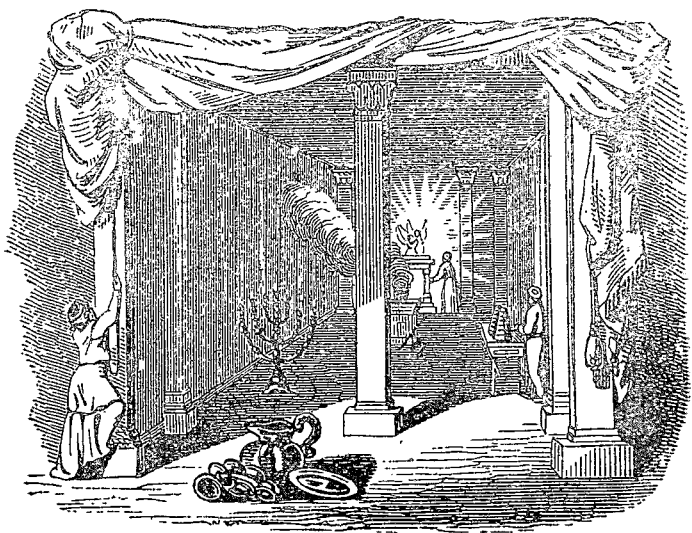
»Anděl pravil: »Myslíš, že Otec vydal svého milého Syna bez boje? Nikoli! Nikoli!« I Bůh v nebesích zápasil v sobě, má-li ztraceného člověka nechati zajíti na zahynutí, nebo pro něj dáti na smrt svého milého Syna. Andělé měli takovou účast na zachránění člověka, že by se mezi nimi našli tací, kteří by svou slávu i život dali za ztraceného člověka. — To však nestačilo,« pravil můj provázející mne anděl. Přestoupení bylo tak veliké, že život anděla nemohl zaplatiti tuto vinu. Jen smrt a přímluva Syna Božího mohly vinu zaplatiti a vykoupiti ztraceného člověka z beznadějného hoře a bídy.« (Zkuš. 122 až 123).

Čtení Bible: 4. Moj. 35 — 5. Moj. 19.

9. úkol — 3. března 1951.

SVATYNĚ SVATÝCH.

Úvod: Za vnitřní třetí oponou byla svatyně svatých, středisko předobrazne služby smíření, která byla spojovacím článkem mezi nebem a zemí. V tomto oddělení byla truhla smlouvy z akátového (setim) dřeva, zlatem potažená se zlatou korunou (rámcem) nahoře. Byla skryší dvou kamenných desek, na které sám Bůh napsal Desatero. Byla proto pojmenována truhlou svědectví, neboli smlouvy (PP-547).

Pohled přes svatyni do svatyně svatých.

1. Co dělilo svatyni od svatyně svatých? 2. Mojš. 36, 35-36; 40, 3. 21; Žid. 9, 4.

Toto byla třetí a poslední opona stánku na poušti. Byla zhotovena ze stejných látek i ve stejných barvách jako ostatní opony. Všechny tři byly symbolem na Pána Ježíše, který jest dveřmi k Otcovskému srdci.

2. Co bylo znázorněno touto oponou? K čemu máme nyní přístup? Žid. 10, 19. 20.

TRUHLA SMLOUVY.

3. Z jakého materiálu byla truhla smlouvy? 2. Mojž. 25. 10-16. .

Dílo vykoupení, smíření a spasení vyžadovalo si a dodnes vyžaduje Ježíšovy přítomnosti ve svatyni svatých. Zatím co v předsíni na oltáři zápalů zemřel jako Syn člověka, vešel do svatyně po svém zmrtvýchvstání již jako Velekněz, Vítěz v oslaveném těle. V tomto samém těle ve funkci prostředníka a Velekněze, vstoupil r. 1844 do svatyně svatých. Nepřestal však býti ani tam Synem člověka, což jasně vysvitá z předmětu druhého oddělení. I tam se střídá akátové dřevo (symbol lidské přirozenosti) se zlatem (symbolem Boží přirozenosti).

4. Co bylo spojeno s truhlou smlouvy, že musela býti stále zakryta? 3. Mojž. 16, 2.

DECALOG — DESATERO.

5. Co bylo v truhle smlouvy? 2. Mojž. 25, 16; 5. Mojž. 10, 4-5.

6. Kde je nyní tento originál Zákona? Zjev. 11, 19; 15, 5.

7. K čemu bude nutně potřebný? Jak. 2, 12.

»Jediným spolehlivým měřítkem mravní dokonalosti jest Zákon Boží, a život Kristův je vzorem jak jej prakticky prožívati. On mohl říci: »Přikázání Otce mého zachoval jsem.« Jan. 15, 10. A jen poslušností, podobnou této můžeme učiniti zadost požádkům Zákona Božího. »Kdo praví, že v Něm zůstává, má jako On chodit, tak choditi.« 1. Jan. 2, 6. Nemůžeme se snád odvolati na to, že nejsme schopni to vyplniti, protože máme zaslíbení: »Dcsti máš na mé milosti.« 2. Kor. 12, 9. Patříme-li do zrcadla Zákona Božího, poznáváme, jak

veliký jest hřích, že jako přestupníci jsme ztraceni, že však pokáním a vírou dosáhneme spravedlnosti, a že milost nás učiní schopnými ostříhatí přikázání Boží.« (Bibl. posvěcení 48, 49).

SLITOVNICE.

8. Co bylo na truhle smlouvy? 2. Mojž. 25, 21.

»Poklop na truhle smlouvy byl pojmenován slitovnicí. Byl zhotoven z masivního zlata a dvěma cheruby svrchu obepjat.« (PP-347).

Slitovnice byla místem nebeského Vládce. Byla Jeho trůnem.

9. Kde se Bůh zjevoval a odkud mluvil? 2. Mojž. 25, 21, 22; 4. Mojž. 7, 89.

10. Co řekl Žalmista o tomto trůnu Božím? Žalm 80, 2; 99, 1.

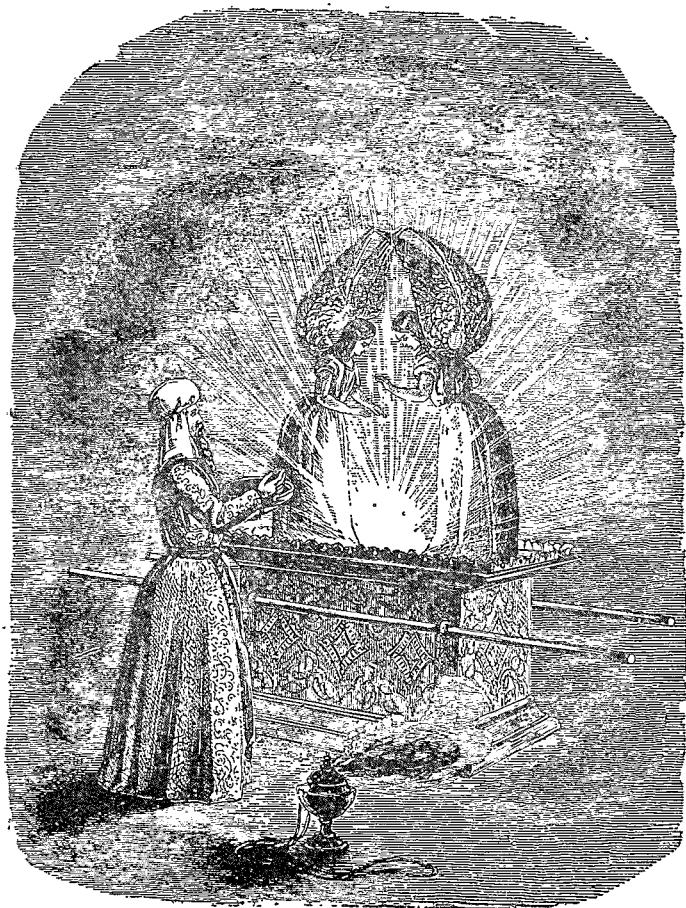
VĚDERCE S MANNOU A ARONOVA HŮL.

11. Co bylo ještě v truhle smlouvy kromě Zákona?

a) Prut Aronův. 4. Mojž. 17, 1-8.

Prut Aronův vyrostl a vypustil ze sebe pupence, zkvetl a vydal mandle zralé. Prutem tímto Pán zřejmě ukázal, že ne každý může být služebníkem oltáře. Jen pokolení Lévi bylo k této službě odděleno. 5. Mojž. 16, 17; Žid. 9, 4.

Jest výstrahou pro všechny věky, pro ty posly, kteří nebyli Pánem vyvoleni a nesou poselství aniž by byli posláni. Duch prorocký o tom praví: »Ti, kteří povstávají, aby zvěstovali poselství zakládající se na jejich vlastní osobnosti a na jejich zodpovědnosti, kteří prohlašují, že jsou učeni a vedeni Bohem a přece boží to, co Bůh po léta vzdělával a stavěl, ti nejsou plniteli vůle Boží. Vězte, že tito mužové stojí na stra-

Velekněz před truhlou smlouvy.

ně velikého svůdce. Nevěřte jim! Oni se spojili s nepřáteli Boha pravdy. Takoví budou uváděti v posměch úřad kazatelský, prohlášující jej za soustavu kněžské lsti. Odvracejte se od nich, nemějte ničeho společného s nimi, ani s jejich poselstvím i kdyby se sebe více oháněli »Svědectvím«, neboť Bůh jim nesvěřil žádného díla. Výsledkem jejich práce bude nevěra ke svědectvím. Pokud jim bude umožněno, budou ničit to dílo, na němž jsem tak dlouhá léta pracovala. (Kde je pravda str. 15. 16).

»Nepřijímejte ho aniž rcete: »Pán ti žehnej!« Neboť Bůh nemluví skrze něho a nedal mu žádného poselství, ale on běžel prve, než ho kdo poslal.« (E. G. W.) Tolik o těch, kteří nejsou poselství na vlastní pěst.

b) Věderce s mannou. Žid. 9, 4; 2. Mojž. 16, 33.

Předivný chléb s nebes. Symbol na Pána Ježíše, který byl skutečným chlebem s nebe. Jan 6, 31-35. 48-51.

12. Jak často směl vejíti kněz do svatyně svatých? 2. Mojž. 30, 10; Žid. 9, 7. 8.

13. Čím byla pokropena v den smíření slitovnice a kolikrát? 3. Mojž. 16, 14.

14. Na koho to bylo předobrazem? Žid. 9, 11. 12. 24.

15. Jakou důvěru a jistotu nám to dává? Žid. 4, 16.

Čtení Bible: 5. Moj. 20 — Joz. 8.

10. úkol — 10. března 1951.

ZÁKON BOŽÍ A JEHO VZTAH K SVATYNĚ.

Ú v o d : »Přestalo hřmění, umklo trubení, země se uklidnila. Nastala chvíle slavnostního mlčení a pak bylo slyšeti hlas Boží. Mluvě z husté temnoty, která Ho zahalovala, když

stanul na hoře obklopen družinou andělů, oznamoval Pán svůj Zákon.« (5. Mojž. 33, 2. 3) (PP-303).

1. Co oznámil Bůh mocným hlasem všemu lidu na poušti?
2. Mojž. 20, 1-17.

2. Na co a jak byl napsán Zákon Boží? 2. Mojž. 24, 12; 31, 18.

3. Kde byl Zákon Boží uložen? Co bylo mezi Zákonem a lidem? 5. Mojž. 10, 3-5; 2. Mojž. 25, 17-21.

»Satanovým cílem bylo oddělit mlosrdenství a milost od pravdy a spravedlnosti. Snažil se prokázat, že spravedlnost Zákona Božího jest nepřítelem pokoje. Ježíš však uznal, že jsou nerozlučně spojeny, že jeden bez druhého nemůže obstát. Milost a pravda střetly se. Spravedlnost a pokoj dali sobě políbení.« (EGW).

4. Co bylo v truhle smlouvy pod slitovnicí? Kde ve svatyni mluvil Bůh se svými služebníky? 1. Král. 8, 6. 9. 2. Mojž. 25, 21; 22:

5. Proč byl Zákon Boží pod slitovnicí? Jaký je charakter Božího Zákona? Žalm 103, 8-13; 19, 8.

Jelikož Zákon Boží jest dokonalý, musí každé nejmenší uchýlení se od něho být hříchem. Změnití jej, znamenalo by narušit jeho dokonalost; proto každý pokus o jeho změnu byl by jeho přestoupením.

6. Co má činit Zákon s hříchem? 1. Jan. 3, 4.

7. Kolik lidí zbřešilo? Jaký protiklad vězí mezi lidmi a Zákonem Božím? Řím. 3, 23; Řím. 7, 14; 8, 7.

8. Kdo může obdržeti odpuštění hříchu a jak? V čem má líbost každý upřímný člověk? Žid. 7, 24. 25; Žalm 1, 2.

Ve svatyni svatých viděla jsem truhlu, svrchu i po stranách z jemného zlata. Na každém konci truhly stál jeden cherubín, který svá křídla měl nad ní rozprostřena. Jejich obli-

Vydání Zákona na Sinai. 2. Mojž. 20, 18. 21.

čeje byly obráceny k sobě a hleděli dolu na truhlu. Mezi anděly byla zlatá kadidelnice. Svrchu na truhle, kde anděle stáli, byl překrásný zářící lesk, vypadal jako trůn, kde přebývá Bůh. Pán Ježíš stál u truhly a když modlitby svatých k němu vystupovaly, tu počal dým zápalů z kadidelnice vystupovati a on přinášel jejich modlitby s dýmem zápalů svému Otci.«

9. Jaký bude charakter těch, kteří mají líbost v Zákoně Hospodinově? Řím. 7, 12.

»Z rodu otroků byli Izraelité povýšení nade všechny národy, aby se stali vlastnictvím Krále králů. Bůh je odloučil, od světa, aby jim světil svatou korouhev. Učinil je nositeli svého Zákona a hodlal skrze ně chrániti mezi lidmi znalosti o sobě. Tak mělo z temnoty zahalující svět zářiti světlo nebes a ozývati se hlas, který měl vybízeti všechny národy, aby se odvrátily od modlářství a sloužily živému Bohu ... (PP-311).

10. Co musíme s radostí dělati, chceme-li býti příslušníky nebeské královské rodiny? Jak. 2, 8.

»Den, který přestupníkům Zákona Božího přinese hrůzu a zkázu, bude pro poslušné plný nevýslovné a oslavené radosti.« (PP-340).

Čtení Bible: Jozue 9 — Soud. 8.

11. úkol — 17. března 1951.

DŘEVO POUŠTĚ.

Ú v o d : Dřevo pouště bylo zvláštním druhem akátu, z něhož byla zhotovena svatyně i její zařízení. Na poušti poloostrova Sinaiského dařilo se pouze akátu a on byl skutečně nejvhodnějším stavivem svatyně.

Akátové dřevo, nebo-li dřevo pouště symbolisovalo duchovní stavivo duchovního chrámu Božího. Žid. 3, 5. 6.

1. Odkud brali Izraelité dřevo ke stavbě stánku a jeho zařízení? Jak se toto dřevo jmenovalo? 2. Mojž. 25, 3. 5. 10. 13. 23. 28.

2. Odkud běře Bůh dnes stavební materiál k duchovnímu chrámu Božímu? Jak se tento stavební materiál jmenoval dřívě a jak dnes? Iz. 51, 1; 1. Petr. 2, 10.

Pozn.: Kdyby některá deska akátového dřeva, z něhož byla zhotovena svatyně a její zařízení, mohla promluvit, mluvila by asi takto: »Byla jsem částí akátového stromu pouště. Vyrostla jsem ze země pouště a její silou jsem se i sytila. Na počátku Bůh zlořečil zemi, a pokud jsem byla na poušti nemohla jsem tudíž zaujmout žádné místo ve svatyni. Aby se tak mohlo stát musela jsem prožít veliké změny.« (Viz pokračování).

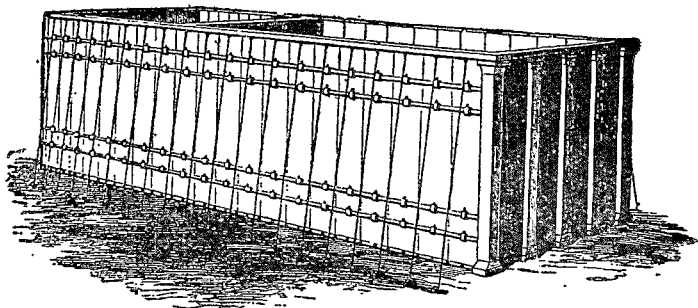
3. Jaký musí a jaký nesmí být tento materiál? Na jakém základě možno jediné bezpečně stavět? Kdo má přednost stát se stavivem? 1. Kor. 3, 11-15; 1. Petr. 2, 4. 7; Ef. 2, 11. 22.

»I my jsme byli akátem pouště — stavivem neužitečným. Byli jsme pohany, ba ještě více: »Kteříž jste ani lidem nebyli.« (1. Petr. 2, 10).

Pán pomínul mnohé urozenější a nás nehodné z tisíců vyvolil.

Podobně pokračovala deska z akátového dřeva ve své historii.

»Jedného dne přišel ke mně Bezeleel (2. Mojž.31, 2). Kolem mně bylo velké množství krásných stromů, on je všechny pomínul a u mne se zastavil. Proč nekácel jeden strom po druhém? Proč přišel až ke mně? V té chvíli přišel den bolesti na který nikdy nezapomenu. Podtál mne. Byla jsem pak opracována, hoblována, zemřela jsem jako strom. Spo-

Dřevěná kostra stavby svatyně.

lečenství s pouští jsem navždy přerušila. Dnes se jmenuji »opracována«. Trvalo to dlouho než jsem mohla být použita ve svatyni. Často mě hoblovaly, moje spolusestry o spolu-bratři. Oz. 6, 5. Často jsem se horšila na proroky, neboť jsem zapoměla, že jsou jen nástroji Božími.«

4. Čím se stal lid Boží v Nové Smlouvě? Kdo v něm bude sídliti ale pod jakou podmínkou? 1. Kor. 3, 16; 2. Kor. 14-16.

5. Co zdobilo akátové dřevo pouště, když se dalo opravovat? Čí ozdobou se staneme my, necháme-li se Pánem také opravovat? Iz. 62, 3; Ef. 5, 26-32.

Dovolme desce akátu pouště aby ještě jednou promluvila:

»Pak mě znovu vsadil do pouště, ale zcela jinak než před tím. Všechno je nové. Již nepatřím více poušti. Vidiš-li dobře, zjišťuješ, že jsem svými stříbrnými nohami oddělena od země pouště. Jsem sice na světě, ale ne ve světě. Bůh mě vyvolil ze světa. Mám jiné cíle, jiné poznání. Před tím si ptáci dělali na mne hnízda a v mých větvích sídlili. Nyní jsem částí

chrámu a domu Božího a nemusím se již více obávat nepohody počasí.« (D. H. Dolman).

6. Co dělá Pán s námi, chtěje nás mít ve svém chrámu a jak se máme v Jeho dílně zachovat? Pl. Jer. 3, 32. 33; Jer. 46, 28; Iz. 42, 3; 30, 15.

»Jistě je i na nás mnoho toho co by mělo být ohoblováno a odstraněno. I na nás častokrát posílá Pán takového Bezeleaa, aby nás opracovával pro Boží stavbu. I my proto musíme dolů se Zacheem — dolů se stromu vlastní spravedlnosti, i my musíme poznat, že v nás není nic dobrého, čím bychom se mohli pochválit.

Přečti si ještě jednu řeč akátové desky pouště a uvažuj na modlitbách, zdali se doslova neopakují její dějiny i na tobě.

Čtení Bible: Soud. 9 — 1. Sam. 3.

12. úkol — 24. března 1951.

TÁBOROVÝ POŘÁDEK.

Úvod: Bůh jest Bohem pořádku. Takový měl být i Jeho vyvolený lid Izraelský. Vzorem pořádku měl být hned po vyvedení z Egypta. Tento pořádek se předivně projevil v stánkování celého Izraele na poušti. Sledujme pozorně rozdělení Izraele na poušti.

1. Pod kolika prapory — korouhvemi byl Izrael na poušti seskupen? 4. Mojž. 10, 14. 18. 22. 25.

Pod čtyřmi: Juda, Ruben, Efraim a Dan. Pod každým praporem byly seskupeny tři kmeny. Zbývajících osm kmenů bylo rozděleno po dvou čtyřem vedoucím kmenům.

2. Které pokolení šlo vždy napřed? 4. Mojž. 10, 14.

Na které straně svatyně stánkovalo pokolení Judy?
4. Mojž. 2, 3.

Které dva kmeny byly s ním? v. 5. 7.

3. Jaký erb měla Judova korouhev? (Lva) 1. Mojž. 49, 9. 10.

Který evangelista nosí erb Judy a proč? Marek.

U Marka zaznívá hlas řvoucího lva na poušti: »Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte Jeho stezky.« Zjev. 5, 5.

4. Které pokolení šlo za Judou? 4. Mojž. 2, 10.

Kde stávalo pokolení Ruben? v. 10.

Které dva kmeny byly s ním? v. 12. 14.

5. Jaký erb nesla korouhev Rubenova? 1. Mojž. 49, 3. 4.

Který evangelista nosí Rubenův erb a proč? (Člověk)-

Maťouš. On začal psát Ježíšův rodokmen jako o člověku: »Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahama-
va . . .«

6. Které další pokolení následovalo Judu a Rubena? 4. Mojž. 2, 18 (Efraim).

Kde stánkovalo pokolení Efraim? v. 18 (K západu).

Které dva kmene tábořily s ním? v. 20. 22.

7. Jaký erb nesla Efraimova korouhev?

Erb Efraimův měl hlavu telete.

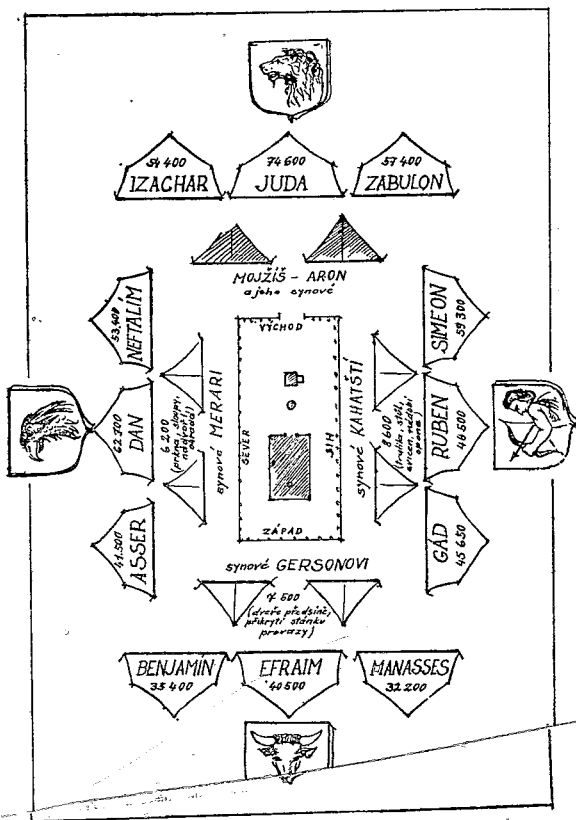
Který evangelista nosí Efraimův erb?

Lukáš. Začal knězem Zachariášem . . . Tele — obět — kněz. (Luk. 1, 5).

8. Které bylo čtvrté pokolení? 4. Mojž. 2, 25. (Dan).

Kde stávalo? v. 25 (Severní strana).

Které dva kmeny byly s ním? v. 27. 29.

Táborový pořádek na poušti.

9. Jaký erb měla korouhev Danova? (Hlava letícího orla).
Proč? 1. Mojž. 49, 16-18.

Který evangelista nesl erb letícího orla?

Jan. On se vznášel na křídlech do výšin nebes a z této perspektivy líčil nám i Božství Ježíše Krista.

»Tak si předsevzal Matouš vyličiti Ježíše zejména ze stanoviska božského povolání lidu židovského. — Marek vyličil Krista a Jeho činy tak, jak jej líčili ti, kteří sami viděli a slyšeli, aniž by jej porovnával s někým jiným, než s ním samým. — Lukáš konečně připojil ke Kristu novou budoucnost, v níž mělo evangelium dobýti si pohanského světa. — Tito tři evangelisté zastupují tři historické doby, a sice Matouš minulost, Marek přítomnost a Lukáš budoucnost. Pro čtvrtého evangelistu nebylo místa v čase, musel se obíratí věčností. Tu skutečně nalézáme ve čtvrtém evangeliu. (Godet: Bibel-Studien).

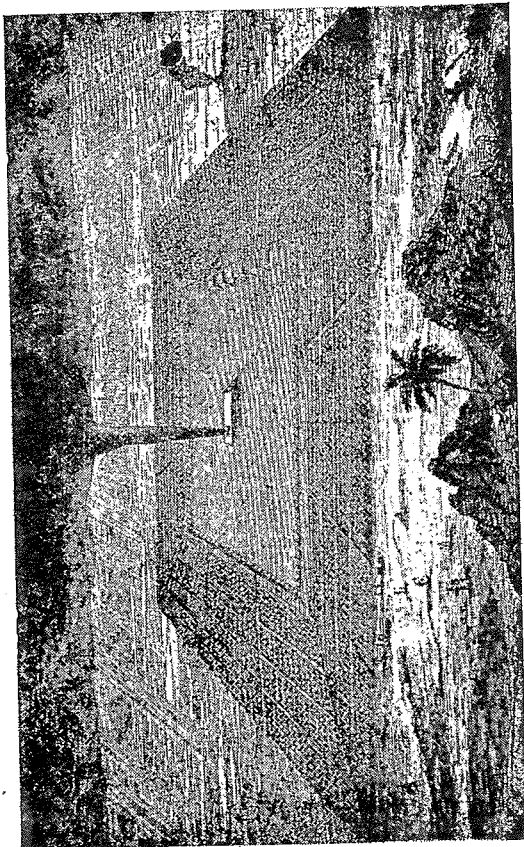
10. Kdo viděl tyto čtyři bytosti rozličných tváří v nebesích? Ezech. 1, 4-10. Zjev. 4, 1-9.

11. Kterí synové Levi byly zvoleni za služebníky svatyně? 4. Mojž. 3, 17 (Gerson, Kahat a Merari).

12. Co musel říci Balám, vida tento pořádek stánkování Izraele na poušti? 4. Mojž. 24, 2-9.

13. Jaké naučení si máme vzítí k srdci? 1. Kor. 14, 40.

»Rozličné cesty, ale jedno stádce pod ochranným oblakem pod jedním pokropením krve. Je mnohem více toho, ~~lován. Čím více se~~ spojovatí, než toho co by nás mohlo rozdělití více se blížíly i k soběvaly jednotlivé kmeny ke svatyni, budeme sblížovatí s Pánem, tím si blíží budeme. Čím více se budeme mluvit o tom co nás rozděluje, tím více se stane Kristus předmětem našich úvah.« (Dolman).

Táboření Izraele na poušti.
V první řadě stanů, svatyni nejbližší, tábořilo pokolení Lévi.

SVATYNĚ OBRAZEM CÍRKVE PÁNĚ.

Úvod: Ef. 1, 22. 23. Ve svatyni na poušti zjevoval Bůh svoji přítomnost lidu Izraelskému. 2. Mojž. 25, 8. Tam bylo vidět Jeho slávu. 2. Mojž. 40, 34. Jelikož místo svatyně pouště byl později vystavěn trvalý stánek (chrám), byla tatáž sláva Boží přítomna i zde. 1. Král. 8, 10. 11. Zjevení se slávy Boží bylo obrazem osoby Syna Božího (Jan. 14), který o svém těle mluví jako o chrámu. (Jan, 2, 21).

Toto spojení božského s lidským v Ježíšove osobě tvoří onu skálu, na niž chtěl Pán podle vlastního vyjádření vybudovat svojí Církev. Mat. 16. 16-18. Tak se stala Církev Jeho tělem, jemuž je On hlavou. Ef. 1, 22. 23; Řím. 12, 4. 5; Proto Ježíš prohlásil Saulovi, který pronásledoval svaté že pronásleduje Jej. (Ježíše) Sk. 9, 4. 5. Proto mohl říci těm, kteří sloužili svatým, že obsluhovali samého Ježíše. Mat. 25, 37-40.

1. Co se zjevovalo v pozemské svatyni? 2. Mojž. 40, 34.

2. Co bylo vidět v chrámu Šalamounově? 1. Král. 8, 10. 11.

3. Co to symbolisovalo? Jan 1, 14.

Oslavený Kristus zjevil se lidem skrze své telo. Je-li mezi Ním a jeho údy dokonalá shoda, pak může být toto zjevení věrně představeno světu.

4. Co bylo připraveno pro Syna Božího? Žid. 10, 5.

»Duch je vdechnutím Božím v těle Jeho církve. Církev je nástrojem záchrany. (EGW).

5. Čím tělem je církev Boží? 1. Kor. 12, 27.

6. Čím se musí státi církev Boží? Mat. 5, 14.

Církev musí být světlem světa. »Bůh povolal svoji Církev jako svého času povolal i Izraele, aby se stala světlem světa. Mocnými údery Pravdy a poselstvím prvního, druhého a třetího anděla, oddělil ji od jiných církví světa, aby jí postavil do svatého poměru k sobě. Ustanovil jí strážkyni svého Zákona a svěřil jí nejvýznamnější pravdy proctví pro přítomný čas. Nic nemůže toto dílo církve zdržeti. Je to nejen nejdůležitější dílo přítomné doby, ale i věčného trvání. Láska, kterou projevil Ježíš lidem ve své oběti, aby je vykoupil, musí pohnouti všemi jeho následovníky.« (T-5-455, 456).

7. V čem bude choditi církev Boží na tomto světě? Jan 8, 12; Ef. 5, 8; 1. Petr. 2, 9.

8. Komu patří věřící v církvi? Sk. 5, 14.

9. Koho pronásleduje svět, pronásleduje-li dítky Boží? Komu sloužíme, sloužíme-li svým bližním, domácím víry? Sk. 9, 4. 5; Mat. 25, 37-40.

10. Co svěřil Bůh církvi starého Izraele? Proč to přechází i na církev duchovního Izraele? Řím. 9, 4. 5. 8. 24.

Bůh svěřil svému lidu Zákon Boží, aby jej zachovával a střežil. Svěřil mu dary, aby je rozmnožoval a rozdával. Svěřil mu poselství, aby jej nesl celému světu na svědectví všem národům. Je nositelem truhly smlouvy Boží a běda tomu, dotkne-li se jí jiný. 1. Par. 15, 2. Láska Boží k jeho lidu je nesmírna a nemůže být ničím uhašena. Můžeme říci s Pavlem: »Dokonale spasiti může . . .« Žid. 7, 25.